

ATTRIBUTEN MET GEVOELSWAARDE

Een aardige anekdote, die speelt rond het WK in 1998 in Valkenburg. De provincie heeft een tentoonstelling ingericht in het provinciehuis. Tal van gasten zullen het stijlvolle en tegelijk speelse gebouw die dagen bezoeken. Ook onze stichting is gevraagd een bijdrage te leveren. Zo stellen we een kleinood beschikbaar uit 1969, dat ik me als jongeling na afloop van de Tour-etappe naar Maastricht had toegeëigend, de rode driehoek van de laatste kilometer. Maar we hebben méér attributen voor de vitrinekast. Zo ook een kleine zwart dokterskoffer. Ik had het als geschenk gekregen van een artsbezoeker, tijdens mijn opleiding. Die koffer begeleidt mij als een vaste vriend de eerste wielersjaren door. Het begon voor mij met de begeleiding van het NK in 1980. Alweer vele jaren huist mijn 'goede vriend' in een kast met parafrania van onze stichting, en steeds valt het oog van onze gasten erop. Niet in het laatst omdat de tentoonstelling in het provinciehuis het koffertje een blijvend aandenken meegaf. Want een ongenode gast wist de kast te openen en het koffertje met een pen te beroeren. **MEDICAMENTEN** schreef hij of zij er op. Die daad stemde mij tot nadenken. Kennelijk is voor deze leek alles wat medisch is cyclisch verdacht! Het gebeurt niet heel vaak dat ik me moet wapenen tegen dit type misvatting, maar toch nog regelmatig.

In de sportgeneeskunde zijn meerdere stromingen voorhanden. Zo is er een smaldeel aan artsen dat zich beperkt tot de voorbereiding van de renner op de wedstrijd. Ze hebben de kwalificatie clubarts of teamarts. Rabobank bijvoorbeeld heeft er meerdere. Het aantal ploegartsen is in de jaren zo gegroeid dat je gerust kan spreken van een klein peloton. Klinkt het startschot dan is de renner voor de acute situaties op straat aange-

Jos Benders

wezen op een meerijsende hulpverleningsdienst die ook in het bezit is van minimaal een ambulance. Tegenwoordig hebben we wel twintig of meer koffers bij ons. Heel vaak krijgen we de vraag waaruit de voorraad medicamenten bestaat. Daaromheen hoeft helemaal geen mystiek te bestaan. De dokters hebben twee groepen medicijnen ter beschikking. De eerste zijn er om toe te passen bij ernstige verwondingen of levensbedreigende ontregelingen. Deze bevinden zich doorgaans in de bij ons rijdende ambulance(s). De tweede groep medicamenten kan men vergelijken met toonbankproducten van de apotheker of drogist. Deze bevinden zich voorin de caravaan in de dokterswagen(s). Een renner die aan de auto komt voor zijn behandeling kan het geopen-de raampje zien als een balie. In overleg met de rondearts wordt een keuze gemaakt voor de meest doeltreffende behandeling. Bij Service Médical werken we met de volgende producten: Motilium (misselijkheid, braken), Imodium (diarree), Inhibin (krampen), Otrivin (verstopte neus), Paracetamol (pijn), Cataflam (erge pijn). In 'eerste aanslag' hebben we een zeepoplossing bij ons in een spuitfles (Savlon) en er is Betadine=jodiumspray. Voor een beurse plek op het zitvlak is er onder meer Zinkoxidezalf. Natuurlijk is er meer, maar het gaat mij in deze om het tonen van de eenvoud der dingen. Omdat onze stichting een Zorginstelling is die werkt volgens de richtlijnen van de Inspectie voor de Gezondheidszorg is transparantie de normaalste zaak.

Reageren? info@servicemedical.nl

Jos Benders richtte in 1985 Service Médical op, een samenwerkingsverband van (sport)artsen, fysiotherapeuten, verpleegkundigen, sportmasseurs en overige medische en paramedische werkers. Op 1 januari 2004 verleende de toenmalige staatssecretaris van VWS, Clémence Ross-Van Dorp, de Stichting Service Médical (www.servicemedical.nl) de erkenning van Bijzondere Landelijke Sportorganisatie. Benders: „Wij geven medische hulp op een zo snel en efficiënt mogelijke wijze, waarbij het belang van de sporter voorop staat.“